

Arrest

**nr. 118 461 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II E KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2013 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. KHAVARAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 30 maart 2011, dient op 31 maart 2011 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 15 januari 2013 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker dient op 23 augustus 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 18 september 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 19 september 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Pakistaanse nationaliteit, u bent afkomstig van de provincie Khyber Pakhtunkwa en u bent soenniet van religie. Op 30 maart 2011 kwam u in België aan, waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde. U vroeg asiel aan omdat u vreest in Pakistan het slachtoffer te worden van de vete tussen uw familie en de Sjiitische gemeenschap, die eerder uw broer en uw vader het leven kostte. Op 17 januari 2013 weigerde het Commissariaat-generaal u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal.

U diende een tweede asielaanvraag in op 23 augustus 2013. U verklaarde dat u België niet verlaten heeft en dat uw asielmotieven ongewijzigd zijn. In het kader van uw huidige asielaanvraag legt u volgende stukken neer: twee werkgelegenheidsattesten van uw vader en uw broer bij de Taliban, twee overlijdensattesten van uw vader en uw broer, zeven foto's van de begrafenis van uw broer, twee attesten betreffende de verwondingen die u opliep, een bevestigde verklaring van uw asielrelaas en de enveloppes waarin deze documenten u werden toegestuurd.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd. U hebt hiertegen geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en u steunt de voorliggende asielaanvraag op de feiten die u gedurende uw eerste asielaanvraag verklaarde. De nieuwe elementen die u aanbrengt in uw tweede asielaanvragen kunnen bij gebrek aan geloof in hun authentiek karakter niet weerhouden worden.

Vooreerst moeten er markante incoherenties vastgesteld tussen uw verklaringen en de nieuwe stukken. Hoewel u gedurende uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uw gehoren op het Commissariaat-generaal nergens melding maakte van enige band tussen uw familie en de Taliban legt u nu twee attesten neer waaruit, volgens u, blijkt dat zowel uw vader als uw broer actief waren bij de Taliban. Evenmin bracht u tijdens uw eerste asielprocedure aan dat u problemen kende vanwege de Taliban of deze organisatie vreest bij terugkeer naar Pakistan. Nu stelt u echter de Taliban te vrezen en legt u medische attesten neer waarin vermeld staat dat u gewond raakte bij een gevecht van de Taliban. Ter verduidelijking van de attesten vertelt u dat u bij uw vorige asielaanvraag verklaarde dat u geslagen werd en daardoor twee dagen in het ziekenhuis opgenomen werd. Nergens in uw verklaringen tijdens uw eerste asielprocedure kan dit incident teruggevonden worden. U verklaarde destijds enkel door Sjiieten aangevallen te zijn geweest (CGVS 31/8/2012 p.15). U kreeg gedurende drie gehoren op het Commissariaat-generaal de kans om uitgebreid uw problemen toe te lichten zonder dat u de tewerkstelling van uw vader en uw broer bij de Taliban en uw problemen met de Taliban ter sprake bracht. De vaststelling dat u deze feiten vermeld in de neergelegde stukken niet aanhaalde in het kader

van uw eerste asielverzoek terwijl u hiertoe alle mogelijkheden werden geboden ondermijnt zowel het geloof in de authenticiteit van deze stukken als in de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft de overlijdensaktes dient er op gewezen dat u gedurende uw gehoren op het Commissariaat-generaal herhaaldelijk en expliciet stelde dat u niet over overlijdensaktes van uw overleden vader en broer beschikte (CGVS 23/3/2012 p.14,16; CGVS 31/8/2013 p 16: CGVS 3/12/2012 p.3). Dat u in uw huidige asielaanvraag wel overlijdensaktes neerlegt wekt allerm minst vertrouwen in het authentieke karakter van beide attesten. Beide attesten zijn opgesteld in een zeer gebrekkig Engels en zijn op de namen en de overlijdensdata na identiek. Het betreft bovendien een eenvoudig getypt stuk, dat door eender wie, waar of wanneer kan zijn opgesteld. Deze elementen wijzen er sterk op dat beide attesten met het oog op uw tweede asielaanvraag gefabriceerd werden, hetgeen de bewijswaarde van beide stukken sterk ondermijnt. De foto's tonen een begrafenisceremonie. Uit de foto's kan er evenwel niet afgeleid worden dat het de begrafenis van uw broer betreft. Er kan derhalve geen inhoudelijk verband kan gelegd worden tussen deze foto's en de aangebrachte asielmotieven, die ongeloofwaardig werden bevonden. De verklaring (affidavit) bevat uw relaas van de belangrijkste feiten uit uw asielrelaas die ter bevestiging door uw oom aan de ouderen werd voorgelegd. Gezien het gesolliciteerd karakter van dit stuk kan ook aan dit document geen bewijswaarde verleend worden.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, met name de vier attesten, de verklaring en de twee overlijdensaktes, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet er eveneens worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien moet er op gewezen worden dat de twee medische attesten, de attesten van tewerkstelling, de foto's en de verklaring van voor uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dateren. Als reden voor het laattijdig indienen van deze stukken werpt u op dat sommigen mensen u zeiden dat u problemen zou krijgen indien u te veel documenten zou neerleggen en dat u dacht dat u voldoende documenten had neergelegd bij uw eerste asielaanvraag. Daar u gedurende uw eerste asielprocedure begeleid werd door een voogd en een advocaat - waarvan kan worden uitgegaan dat zij u correct adviseren en begeleiden - kan uw verklaring niet aanvaard worden. Aangezien u tijdens uw eerste asielaanvraag in contact stond met de oom die u de stukken uiteindelijk toestuurde kon redelijkerwijs van u verwacht dat u deze stukken bekwaam of dat u ze minstens ter sprake bracht tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal (CGVS 23/3/2012 p.6). Dat u nali et dit te doen sterkt andermaal het geloof dat deze stukken louter aangemaakt werden om te dienen in uw tweede asielaanvraag.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab , Sindh , Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de Pakistaanse provincies Punjab of Sindh thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincies geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Zoals in de beslissing, die het Commissariaat-generaal op 17 januari 2013 in uw eerste asielaanvraag nam, geargumenteed wordt kunt u de precare veiligheidssituatie in uw geboortestreek vermijden door u in de provincies Punjab of Sindh te vestigen. Als enige hinderpaal voor uw hervestiging in Pakistan wijst u naar uw asielmotieven, die bedrieglijk

werden bevonden (CGVS 31/8/2013 p.16). Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, komt ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikelen 51/8 en 57/6/2 Vreemdelingenwet;

Dat artikel 57/6/2 stelt dat [...]

Dat verzoeker immers volgende documenten heeft voorgelegd aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 Conventie van Genève aan te tonen:

- a) twee werkgelegenheidsattesten van zijn vader en broer bij de Taliban,*
- b) twee overlijdensattesten van zijn vader en broer,*
- c) foto's van de begrafenis van zijn broer van verzoeker,*
- d) twee attesten betreffende de verwondingen die hij opliep,*
- e) bevestigde verklaring van zijn asielrelaas (affidavit).*

Dat verzoeker thans de twee overlijdensattesten van zijn vader en broer bijbrengt (stuk 3 b). Verwerende partij vraagt zich af waarom verzoeker deze niet tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft voorgelegd. Verzoeker werd pas recentelijk in het bezit gesteld van deze overlijdensattesten, hij heeft uitdrukkelijk aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tijdens zijn eerste verhoor meegedeeld hiervan niet in het bezit te zijn. Het ontvangstbewijs van voormelde nieuwe documenten (stuk 3 f) toont aan dat verzoeker niet eerder beschikte over deze stukken en deze pas naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag kon voorleggen. Verzoeker brengt eveneens foto's bij

van de begrafenis van zijn broer (3 c). Meer nog, hij brengt een verklaring bij van zijn asielrelaas, bevestigd door de lokale ouderen. Dat deze verklaring werd opgesteld op verzoek van verzoeker, doet geen afbreuk aan haar bewijswaarde.

Dat verzoeker bovendien in zijn tweede asielaanvraag twee attesten heeft voorgelegd aangaande de tewerkstelling van zijn vader en broer bij de Taliban (stuk 3 a) en twee attesten betreffende de verwondingen die hij opliep in gevechten met de Taliban. Dat verwerende partij opwerpt dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag geen melding heeft gemaakt van de banden van zijn familie met de Taliban en zijn eigen problemen met deze laatste. Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aldus uitdrukkelijk erkent dat dit een nieuw gegeven is, doch hiermee geen rekening houdt en de tweede asielaanvraag ten onrechte niet in overweging neemt. Nochtans maakt dit nieuw element de kans aanzienlijk groter dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Met betrekking tot de neergelegde documenten stelt de verwerende partij dat verzoeker deze documenten reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker is het hier niet mee eens. Het risico op 'ernstige vervolging' is in hoofde van verzoeker nog altijd actueel. Verzoeker legt bij zijn tweede asielaanvraag nieuwe stukken die hij pas in zijn bezit heeft gekregen in augustus 2013 (stuk 3 f). Verzoeker kon deze dus onmogelijk in zijn eerdere asielaanvraag gebruiken aangezien hij ze zelf sinds een aantal weken in bezit heeft. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State maakt dit element een nieuw gegeven uit.

Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen besluiten is dan ook zowel onredelijk als onrechtmatig. Tegenpartij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden, maar zeker niet tot de bedrieglijkheid of ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kunnen besluiten. In dergelijk geval - rekening houdend met de correcte invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke en coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten - had tegenpartij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen.

Dat verwerende partij onterecht van oordeel was dat de door verzoeker aangehaalde gegevens geen "nieuwe gegevens" uitmaken in de zin van artikelen 51/8 en 57/6/2 Vw., terwijl ze haar beslissing om tot dit besluit te komen op gegevens ent die eerder betrekking hebben op de bewijswaarde van sommige nieuwe gegevens in het licht van de bewijzen die reeds verzameld zijn.

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat deze overweging niet ernstig is om de door verzoeker aangebrachte documenten niet in aanmerking te nemen als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikelen 51/8 en 57/6/2 Vw., a fortiori het evident is dat deze documenten betrekking hebben op het gevaar dat verzoeker loopt bij een mogelijke terugkeer naar het herkomstland.

Dat deze elementen wel degelijk nieuwe gegevens zijn, in die zin dat ze een nieuw feit aanbrengen, of een bewijs van een oud feit aanvoeren.

Bijgevolg diende de overheid deze elementen te beschouwen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikelen 51/8 en 57/6/2 Vw.

Dat bijgevolg de beslissing die stelt dat er geen nieuwe elementen zijn, in strijd is met artikelen 51/8 en 57/6/2 Vw.

Dat in casu de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering.

Dat de Raad van State meermaals stelde dat een stereotype motivering geenszins een adequate motivering uitmaakt in de zin van artikel 2 en 3 van de wet aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen.

Dat dit eveneens het standpunt is van het Hof van Cassatie.

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn."

2.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn meervoudige asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt op uitvoerige en concrete wijze toegelicht op basis van welke vaststellingen de commissaris-generaal tot dit besluit is gekomen en wordt ingegaan op de verklaringen van verzoeker en de door hem voorgelegde stukken die zijn meervoudige asielaanvraag moesten ondersteunen. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij – op algemene wijze – voorhoudt dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep zou zijn. Ten overvloede merkt de Raad ook op dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van de bestreden beslissing verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker, die aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing, in wezen doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek

*niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.
[...]"*

In de parlementaire voorbereiding wordt deze bevoegdheid als volgt toegelicht:

"Bij het al dan niet in overweging nemen maakt de Commissaris-generaal gebruik van een norm die overgenomen is uit artikel 32.4 van Richtlijn 2005/85/EG, en die dus enkel geïnterpreteerd kan worden door het Hof van Justitie van de Europese Unie. De Commissaris-generaal toetst conform deze norm of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn, of door de asielzoeker worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk vergroten dat de asielzoeker voor internationale bescherming – hetzij de vluchtelingenstatus hetzij de subsidiaire beschermingsstatus – in aanmerking komt. Enkel indien de nieuwe elementen, daar inbegrepen verklaringen, documenten of enig ander bewijsstuk dat ter ondersteuning van een meervoudige asielaanvraag wordt bijgebracht, aan deze voorwaarde voldoen, wordt de aanvraag verder onderzocht. De Commissaris-generaal betreft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen of bevindingen die door de vreemdeling worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd.

Zo wordt de kans dat een asielzoeker aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd; slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken; een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd; louter algemeen van aard zijn, géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De niet-inoverwegingname omvat een individueel en inhoudelijk onderzoek van de asielaanvraag. Het loutere feit dat een volgend asielverzoek wordt ingediend zal niet automatisch tot gevolg hebben dat dergelijke aanvraag niet in overweging wordt genomen." (Parl. St. Kamer 2012-2013, nr. 2555/1, p. 22-24).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoeker aflegde in het kader van zijn meervoudige asielaanvraag en de door hem bij deze aanvraag voorgelegde stukken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde vast dat verzoekers asielmotieven ongewijzigd zijn en de door hem nieuw aangebrachte elementen bij gebrek aan geloof in hun authentiek karakter niet kunnen worden weerhouden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming.

Specifiek wat de twee voorgelegde werkgelegenheidsattesten van verzoekers vader en broer bij de Taliban en de twee attesten van verwondingen van verzoeker zelf betreft, stelde de commissaris-generaal dat geen geloof wordt gehecht aan de authenticiteit van deze stukken en de door verzoeker in dit verband afgelegde verklaringen. De commissaris-generaal lichtte toe dat er markante incoherenties zijn tussen verzoekers verklaringen en voormelde stukken, nu verzoeker nergens in zijn verklaringen melding maakte van enige band tussen zijn familie en de Taliban. Hij wees erop dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielprocedure evenmin aangaf problemen te hebben gekend vanwege de Taliban

of deze organisatie te vrezen bij terugkeer naar Pakistan. Verweerder gaf ook aan dat – verwijzend naar informatie toegevoegd aan het administratief dossier – er in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en allerhande documenten er tegen betaling kunnen worden verkregen, waardoor de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief is. Tevens stelde verweerder vast dat de betreffende documenten reeds dateren van voor het eerste gehoor op het commissariaat-generaal en dat de verklaringen van verzoeker waarom hij deze niet reeds tijdens zijn eerste asielprocedure neerlegde – of minstens vermeldde – niet kan worden aangenomen, gelet op het gegeven dat hij tijdens de eerste asielprocedure werd begeleid door een voogd en een advocaat en in contact stond met zijn oom die hem uiteindelijk de stukken doorstuurde.

Op basis van deze motivering leidt verzoeker af dat verweerder wel degelijk zou erkennen dat de banden van de familie met de Taliban en verzoekers problemen met deze organisatie een nieuw gegeven uitmaken. Verzoeker gaat er aldus evenwel aan voorbij dat het gegeven dat verweerder vaststelt dat een bepaald gegeven niet reeds werd vermeld in de eerste asielprocedure en/of bepaalde stukken toen nog niet voorlagen, nog niet volstaat opdat het dient te worden beschouwd als nieuw element zoals bedoeld in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Hiertoe dient immers vast te staan dat deze nieuwe gegevens de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Verzoeker toont aan de hand van zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder op foutieve gronden of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat aan deze voorwaarde niet is voldaan en dit gelet op het gebrek aan authenticiteit van de door verzoeker voorgelegde stukken en het gebrek aan geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen.

Wat de in het kader van de tweede asielprocedure voorgelegde overlijdensattesten betreft, oordeelde de commissaris-generaal verder dat de bewijswaarde van deze stukken sterk wordt ondermijnd omdat er sterke aanwijzingen zijn dat deze stukken werden gefabriceerd met het oog op verzoekers tweede asielaanvraag. Hiertoe wees verweerder op het gegeven dat verzoeker herhaaldelijk en expliciet stelde dat hij niet beschikte over overlijdensaktes van zijn vader en broer. Verder stelde verweerder vast dat de attesten zijn opgesteld in zeer gebrekkig Engels, dat deze attesten identiek zijn op de naam en overlijdensdata na en dat het eenvoudig getypte stukken zijn die door eender wie, waar of wanneer kunnen zijn opgesteld. Ook hier wees verweerder op de bijzonder relatieve bewijswaarde van Pakistaanse documenten. Verzoeker werpt op dat hij pas recent in het bezit werd gesteld van deze documenten en deze aldus niet eerder kon voorleggen, doch dit gegeven wordt als dusdanig niet betwist in de bestreden beslissing. Met dit betoog toont verzoeker niet aan dat verweerder foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de overlijdensattesten geen nieuwe elementen uitmaken in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en dit op grond van een gebrek aan authenticiteit en dus bewijswaarde van deze stukken.

Verzoeker gaat verder niet concreet in op de motivering in de bestreden beslissing dat de voorgelegde foto's een begrafenisceremonie tonen doch zonder dat hieruit kan worden afgeleid dat het de begrafenis van zijn broer betreft en dat aldus geen inhoudelijk verband kan worden gelegd tussen de foto's en de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven. Hij maakt het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van deze motivering dan ook niet aannemelijk.

Betreffende de verklaring van verzoeker die door zijn oom ter bevestiging werd voorgelegd aan de lokale ouderen merkt verweerder op dat aan dit document geen bewijswaarde kan worden verleend omwille van het gesolliciteerd karakter ervan. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met deze motivering, doch toont het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering andermaal niet aan.

De Raad benadrukt dat de voormelde, ter ondersteuning van de tweede asielaanvraag, voorgelegde stukken niet worden weerhouden als nieuwe elementen die een nieuw onderzoek ten gronde van de asielaanvraag rechtvaardigen omdat deze de kans niet aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt aan te geven, betreft het determinerend motief om deze stukken niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet te weerhouden niet als dusdanig het gegeven dat deze reeds tijdens de eerste asielprocedure konden worden voorgelegd. Verzoekers betoog dat erop is gericht aan te tonen waarom hij deze stukken pas kon voorleggen bij zijn tweede asielaanvraag is dan ook niet van aard dat het kan volstaan om aan te tonen dat verweerder ten

onrechte geen nieuwe elementen in de zin van voormelde wetsbepaling heeft weerhouden. Determinerend motief zoals dit blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing betreft immers de vaststelling dat de ter staving van de tweede asielaanvraag voorgelegde stukken authenticiteit missen en de afgelegde verklaringen ongeloofwaardig zijn. Verweerder heeft aldus ook duidelijk aangegeven waarom deze nieuwe stukken niet worden weerhouden als bewijs van de reeds eerder ingeroepen feiten.

Verzoeker verwijst nog naar rechtspraak van de Raad van State betreffende het vroegere artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt evenwel niet dat verzoeker zich *in casu* nog dienstig kan beroepen op deze rechtspraak, gelet op de invoering van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst nog op de bewijslast in asielzaken en stelt dat hem het voordeel van de twijfel diende te worden toegekend. De Raad benadrukt evenwel dat in de thans bestreden beslissing enkel wordt geoordeeld over de vraag of er al dan niet nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zijn aangetoond. In de bestreden beslissing wordt geen uitspraak gedaan over de vraag of enig beschermingsstatuut aan verzoeker dient te worden gegeven. Met dit betoogt toont verzoeker andermaal niet aan dat verweerder ten onrechte tot zijn besluit is gekomen dat geen nieuwe elementen zoals bedoeld in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet voorliggen.

Er kan ook niet worden vastgesteld dat verweerder artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet heeft miskend door zich te steunen op het gebrek aan authenticiteit en bewijswaarde van de nieuwe stukken, waarbij onder meer ook wordt gewezen op de ongeloofwaardigheid van de, zowel in de eerste als tweede asielaanvraag, afgelegde verklaringen. De wetgever heeft, in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal bij een meervoudige asielaanvraag een bevoegdheid toegekend om na te gaan of de nieuw ingeroepen elementen, of andere nieuwe elementen, “*de kans aanzienlijk groter maken*” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Hierbij heeft de wetgever uitdrukkelijk toegelicht dat – zoals hierboven weergegeven – verweerder gebruik kan maken van de hem toegekende bevoegdheid om een gegeven niet als nieuw element te weerhouden die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt wanneer “*de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen*” en wanneer deze “*een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd; louter algemeen van aard zijn, géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker*”. De wetgever stelde ook uitdrukkelijk voorop dat “[d]e niet-inoverwegingname een individueel en inhoudelijk onderzoek van de asielaanvraag [omvat].

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet beschikt.

Enige schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Huidig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt enkel nog dat de minister of zijn gemachtigde van de asielzoeker die een meervoudige asielaanvraag indient een verklaring afneemt met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen, en deze verklaring onverwijld wordt overgezonden aan de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Er kan niet worden vastgesteld dat deze wetsbepaling is geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

2.2.4. Een uiteenzetting ontbreekt verder van de wijze waarop de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur zou miskennen. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

2.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS